

WYROK ZAOCZNY

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 kwietnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maja Snopczyńska

Protokolant Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu w dniu 04 kwietnia 2019 roku w Świdnicy

sprawy z powództwa (...) S.C.A. z siedzibą w L.

przeciwko J. J.

o zapłatę kwoty 1 125,00zł

powództwo oddała.

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) S.C.A. z siedzibą w L. wniosła pozew przeciwko J. J. o zapłatę kwoty 1125,00 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP rocznie liczonymi od dnia 23 września 2015 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pożyczkodawca zawarł z pozwaną umowę pożyczki gotówkowej o numerze (...) pozwana zobowiązała się dokonać zwrotu udzielonej pożyczki do dnia 22 września 2015 r. Pozwana nie dokonała w terminie zwrotu przedmiotowej wierzytelności, co spowodowało powstanie wymagalnego zadłużenia, które na dzień wniesienia pozwu wynosił 1125,00 zł. Strona powodowa nabyła przedmiotową wierzytelność w drodze umów cesji i poinformowała pozwaną o przelewie wierzytelności.

W dniu 9 października 2018 r. Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie (sygn. akt (...)) postanowienie w przedmiocie przekazania sprawy do Sądu Rejonowego w Świdnicy wobec stwierdzenia braku podstaw do wydania nakazu zapłaty.

Pozwana, pomimo podjęcia próby doręczenia jej odpisu pozwu z załącznikami i wezwania na rozprawę na prawidłowy adres nie odebrała korespondencji, nie udzieliła odpowiedzi na pozew i nie stawiała się na rozprawę przeprowadzoną w dniu 4 kwietnia 2019 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 lipca 2015 r. spółka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarła z pozwaną J. J. umowę określającą warunki udzielania pożyczek gotówkowych. Tego samego dnia pozwanej udzielono pożyczki w kwocie 900,00 zł na okres 30 dni i przelano na rzecz pozwanej w/w kwotę pożyczki. Do zwrotu pozostawała kwota 1125,00 zł, bowiem doliczono kwotę prowizji – 225,00 zł.

Dowód:

- umowa określająca warunki udzielania pożyczek gotówkowych – k.18-19.;
- wydruk – k. 20;

- potwierdzenie przelewu – k. 23.

Na mocy protokołu zgromadzenia wspólników oraz zmiany umowy spółki komandytowej z dnia 28 grudnia 2016 r. dotyczącego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialności spółki komandytowej z siedzibą w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przystąpiła do w/w spółki w charakterze komandytariusza wnosząc wkład niepieniężny w postaci wierzytelności z umów pożyczek.

Dowód:

- akt notarialny – protokół zgromadzenia wspólników oraz zmiana umowy spółki komandytowej sporządzony przed notariuszem F. W., rep. a numer (...) - k.13-19.

Umową cesją zawartą w dniu 27 czerwca 2017 r. spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa przełała wierzytelności na rzecz strony powodowej (...) S.C.A. z siedzibą w L..

Dowód:

- umową cesji z dnia 27 czerwca 2017 r. – k. 15-16.

Pismem z dnia 10 lipca 2017 r. strona powodowa wezwała pozwaną J. J. do zapłaty kwoty 1125 zł wraz z odsetkami w kwocie 271,17 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 10 lipca 2017 r. - k. 24.

Sąd zważył:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Orzeczenie w niniejszej sprawie oparto o zapisy umowy zawartej między stronami oraz przepisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r Kodeks Cywilny (Dz.U. z 1964 r., nr 16, poz. 93 z późn zm, dalej k.c.).

W przedmiotowej sprawie Sąd wydał wyrok zaoczny. Zgodnie z art. 339 § 1 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa (art. 339 § 2 k.p.c.). W przedmiotowej sprawie pozwana zachowywała się w sposób bierny. Nie odebrała skierowanej do niej korespondencji pomimo wysłania jej na prawidłowy adres zameldowania, wobec czego nie stawił się na rozprawę przeprowadzoną w dniu 4 kwietnia 2019 r., i nie wniosła również odpowiedzi na pozew. Zachodziły zatem wszelkie przesłanki do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego. Jednakże wbrew regulacji art. 339 § 2 k.p.c. Sąd nie mógł przyjąć za prawdziwe twierdzenie strony powodowej o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie bowiem budziły one wątpliwości w zakresie wskazanej daty wymagalności roszczenia oraz w zakresie legitymacji procesowej strony powodowej. Nadto wskazana data wymagalności roszczenia mogła zostać przytoczona w celu obejścia prawa. Wskazać bowiem należy, że w obecnym stanie prawnym przedawnienie roszczenia badane jest przez Sąd z urzędu. Zgodnie bowiem z art. 5 ust 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018 r., poz. 1104) roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą. Nadto cytowana ustawa wprowadziła do kodeksu cywilnego art. 117 § 2¹ k.c., zgodnie z którym po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi.

W ocenie Sądu, roszczenie strony powodowej, wbrew twierdzeniu strony powodowej jest przedawnione. Umowa została zawarta na okres 30 dni w dniu 24 lipca 2015 r. roszczenie stało się zatem wymagalne w dniu 23 sierpnia 2015 r. Zgodnie z art. 5 ust 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz.1104) do przysługujących konsumentowi roszczeń powstałych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy i w tym dniu jeszcze nieprzedawnionych, których terminy przedawnienia są określone w art. 118 i art. 125 § 1 ustawy zmienianej w art. 1, stosuje się przepisy ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym. Zatem zastosowanie w niniejszej sprawie ma 3 letni termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej w myśl art. 118 k.c. w brzmieniu dotychczasowym. Wobec powyższego roszczenie strony powodowej przedawniło się w dniu 24 lipca 2018 r., a więc przed wytoczeniem powództwa w dniu 14 września 2018 r.

Strona powodowa twierdziła, że datą wymagalności roszczenia jest dzień 22 września 2015 r. bowiem płatność pożyczki została pozwanej przedłużona w dniu 23 sierpnia 2015 r. do dnia 22 września 2015 r. Sąd nie mógł dać wiary tym twierdzeniom. Wskazać bowiem należy, że umowa nie mogła zostać przedłużeniu w dniu 23 sierpnia 2015 r., skoro pozwana uiściła rzekomo opłatę od przedłużenia terminu umowy pożyczki dopiero w dniu 7 września 2015 r. Dodatkowo wątpliwości Sądu budzi fakt, że przelew kwoty 270,00 zł został dokonany z innego rachunku, niż rachunek, z którego pozwana wysłała przelew kwoty 0,01 zł akceptując warunki umowy i na który przelano kwotę pożyczki. W ocenie Sądu, nie można było zatem uznać, że doszło do przedłużenia okresu spłaty umowy pożyczki.

Nie mniej, w ocenie Sądu, strona powodowa nie wykazała również w sposób prawidłowy swojej legitymacji procesowej. Z przedłożonego przez stronę powodową aktu notarialnego – protokołu zgromadzenia wspólników oraz zmiany umowy spółki komandytowej sporządzonego przed notariuszem F. W., rep. a numer (...) wynika, że (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przystąpiła do spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej w charakterze komandytariusza wnosząc wkład niepieniężny w postaci wierzytelności z umów pożyczek, które miały być szczegółowo opisane w treści uchwały nr 1. Treść tejże uchwały nie została jednak dołączona. Strona powoda przedłożyła wyłącznie wydruk (tudzież kopię dokumentu) (k.14) z danymi pozwanej, którego w żaden sposób nie można powiązać z przedłożonym aktem notarialnym. Również przelew wierzytelności pomiędzy spółką (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową nie został prawidłowo wykazany. Do przedłożonej kserokopii umowy cesji zawartej w dniu 27 czerwca 2017 r. załączono wydruk (k.17) z danymi pozwanej oraz informacjami dotyczącymi umowy pożyczki, jednakże również tego wydruku w żaden sposób nie można powiązać z umową cesji wierzytelności. Dokument ten nie został bowiem zatytułowany, brak jest również jakiegokolwiek adnotacji, że dokument stanowi załącznik do umowy cesji wierzytelności. Jednocześnie wskazać należy, że przedłożone dokumenty nie zostały poświadczane za zgodność z okazanym oryginałem dokumentu przez reprezentującego stronę pełnomocnika będącego radcą prawnym w myśl art. 6 ust 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. z 2018 r. poz. 2115 – tekst jednolity), wobec czego Sąd odmówił im mocy dowodowej.

Z uwagi na powyższe powództwo wytoczone przez stronę powodową podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować;
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej bez pouczenia;
3. kal. 7/14 dni.

Ś., dnia 25 kwietnia 2019 r. SSR Maja Snopczyńska